Sosyalist

DEVRİM

SOSYALİST DEVRİM PARTİSİ YAYIN ORGANI

SAYI : 2 15-31 MAYIS 1993 3.000 TL.

"........... Acaba yeni dünya, sovyet dünyası üzerine kurulmuş bir dünya mı olacaktır? Zannetmiyorum sovyetizm, sosyalizmin gerçekleşen bir şeklidir; fakat gerçekleşebilecek tek şekli değildir. .... Pek tabiidir ki sosyalist bir dünyada sovyet örneğinde devletler de bulunacaktir. Hele ilk zamanlarda ve Rus nufuz bölgesinde mutlaka bu böyle olacaktır. Fakat bu uzun sürmeyecektir. Çünkü kapitalizmle sovyetizmin karşılaşmasından, yani bu tezle anti tezden daha ileri bir sentez doğacaktır. Ve sosyalist nizam yeryüzünden sefaleti, yoksulluğu, yarın endişesini ve harbi kaldıracaktir .... Ve sosyalist nizam kurulduktan sonra da, daha iyi, daha doğru ve daha güzel için, insan yine mücadele edecektir."

Mehmet Ali Aybar
Gün gazetesi 13 ekim 1946

TOPLARI, TÜFEKLERİ, TANKLARI DEĞİL

EN BÜYÜK SİLAHLARI YALANDIR

Sermayenin en büyük silahı, topu, tankı, tüfeği değil, insanların beynini yıkayan, bilinç saptırmasına götüren propaganda araçlarıdır. Ellerindeki televizyonları, büyük gazeteleri, kurdukları partileri, dernekleri bunun için kullanıyorlar. Amaçları, gerçekleri gizlemek, bu gerçekler yerine, halkın beyinlerine, yanlışları doğruymuş gibi yerleştirmek. Böylece, halkın kendine güvenini yok etmek istiyorlar.

Biz, kendi partimizi, kendi devletimizi kendimiz yöneteceğiz diyoruz, "emekçiler ne bilirler ki, nasıl yönetsinler" diye karşı çıkıyorlar Bunu söyleyen sadece sermaye çevreleri değil, kendilerini işçi ve emekçi sınıfların öncüsü sayan bazı sosyalistler de aynı kanıda.

Bizim anladığımız devlet yönetimi, sadece parlamentodan yapılmaz. İşçi ve emekçiler, işyerlerinden, mahallelerinden başlayarak, bulundukları her yerde yönetimde söz ve karar sahibi olacaklar.

Ama asıl zor gibi gösterilen, emekçilerin milletvekilliğini, devlet yöneticiliğini becerebilme meselesidir.

Biliyorsunuz parlamentoda bugün, emekçiler dışında hemen her meslekten milletvekili var.

Diyelimki mecliste tıpla ilgili bir yasa tasarısı görüşülüyor. Bunu doktor milletvekillerinden başkası bilir mi? Ama o yasa oylanırken sadece doktorlar değil, her meslekten milletvekilleri oy veriyor. "Hukukçu doktorluğu ne bilir, mühendis, emekli piyade generali doktorluktan ne anlar" diyorlar mı?

Biliyorsunuz Büyük Millet Meclisinde her konu için bir komisyon var. Bu komisyonlar o konuyu bilenler tarafından kurulur. Yasa önerileri önce bu komisyonlarda görüşülüp tartışılır. Sonra mecliste görüşmeye açılır.

Televizyon ekranlarında ağzı düzgün laf yapan politikacıları gözümüzde büyütmeyelim. Cumhurbaşkanının, Meclis Başkanının, Başbakanın, Bakanların tahmin edemiyeceğiniz kadar bol sayıda danışmanları var. Birçok konuşmalarını da danışmanlar hazırlar, onlar konuşurlar. Basit bir başsağlığı mesajı bile bu danışmanlara yazdırılır. Şu anda her milletvekilinin bir sekreteri var. Yakında, her milletvekiline bir de danışman vermek üzere yasa çıkaracaklar.

İşçi ve emekçilerin çoğunlukta olacağı mecliste her meslekten aydın ve bilimadamı milletvekili bulunacak. Tabii komisyonlarda da olacaklar. Bunlar işçi ve emekçilerin partisinde birlikte mücadele verip milletvekili seçilecek olan sosyalist aydınlardır.

Tutun ki, emekçi milletvekillerin çoğunlukta olduğu meclise komisyondan bir yasa tasarısı geldi. Milletvekilleri bazı bölümlerini anlayamadılar. Soracaklar. Yine mi anlamadılar. bir daha, bir daha soracaklar. Anlayana kadar. Yasalardaki anlaşılmaz kelimeler değiştirilecek yasaların dili halkın kolayca anlayacağı duruma getirilecek.

Kaldı ki, bu gün Türkiye'de 450 kişilik parlamentodaki birçok milletvekilinden birçok şeyi daha iyi bilen işçiler, emekçiler var. En az 10 defa 450 çıkaracak bilinçli işçiler ve emekçiler var. Ayrıca iktidar mücadelesi veren bir sosyalist partide, daha birçok bilinçli emekçiler yetişecektir. Emekçiler, devleti yönetmeden önce partiyi yönetirken pek çok bilgi ve deney kazanacaktır.

Eğitimi dar bir kadro içinde tutmayı değil, halka yaymayı amaçlayan Sosyalist Devrim Partisi'nin programında özetle şöyle denilmektedir:

"Parti içinde politik eğitim yapan kurslar açılacaktır. Bu kurslar önce genel merkezde başlatılacaktır. Yeterince eleman yetişince, aynı kurslar il ve ilçe merkezlerinde açılacaktır........... parti eğitiminde, politik ekonomi, kamu hukuku ve anayasa hukuku, diplomasi tarihi, sömürgeciliğin genel tarihi ve Türkiye'nin geri bırakılmış ülkeler arasına itelenmesinin tarihi, Dünya ve Türkiye'de işçi hareketlerinin tarihi, sosyalist doktrinler tarihi, felsefe tarihi ve diyalektik yöntem, propaganda ve olayları sınıf açısından değerlendirme gibi bilim ve politika tekniğine ilişkin konular, partinin olanakları ölçüsünde ve partililerin geniş ufuklu gerçek sosyalist militanlar olarak yetişmelerine hizmet amacıyla ele alınacak, öğretilecektir"

Şimdi söylesinler bakalım, kendi partisini yönetirken deney kazanmış ve SDP programında belirtilen bu konularda eğitim görmüş emekçiler devleti yönetebilir mi, yönetemezler mi? Devleti denetleyip öneri ve eleştiri yapabilirler mi, yapamazlar mı?

Bu 450 milletvekilinden şöyle bir kaçıyla karşılaşırsanız sorun bakalım, yukarıda sayılan konularda ne biliyorlar acaba.

İşlenmek istenen başka bir propaganda daha var: "politika artık çok pahalı bir iştir. İşçiler emekçiler zengin partilerine karşı, kendi partilerini ayakta tutacak parayı nereden bulacaklar" diyorlar.

Bunun cevabı kısa ve basit. Sos-

Devamı 3. Sayfada

Türk-İş'in 1 Mayıs'ı ayrı kutlayacağı kararından sonra DİSK 1 Mayıs'ı Pendik alanında kutlandı. DİSK'e bağlı 29 Sendika, Kamu çalışanları sendikaları platformu, Halkın Emek Partisi, Sosyalist Birlik Partisi, Sosyalist Devrim Partisi, Sosyalist Türkiye Partisi ve çeşitli devrimci kuruluşlar aynı alandaydılar.

IRKÇILAR SAHNEDE

TÜRKEŞ SAVAŞÇI İHRAÇ EDİYOR

MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'in Azerbaycan Cumhurbaşkanı Ebulfeyz Elçibey'i telefonla arayarak "partimizin 10 bin silahlı genci sizin yanınızda döğüşmeye hazır. Gelin alın bunları, cepheye sürün" demesi üzerine, Ankara'ya özel bir uçakla gelen üç kişilik Azeri heyeti kendileriyle gelecek kimseyi bulamadı. Aydınlık 5 Mayıs 1993"

Bilindiği gibi "devlet güçlerine yardımcı olmak" Türkeş'in eski hastalığıdır. Bu hastalık Demirel'in başbakan olduğu dönemlerde tekrarlanır. Ne var ki Türkeş, devlet güçlerine yardımı eskiden Türkiye'deki solculara karşı yapardı. Şimdi ise uluslararası boyutlarda uygulamaya çalışıyor.

MHP Üyesi 10 bin silahlı genci Azerbaycan'a gönderme girişimi gazetede yer aldığı halde hükümetten bu güne kadar hiçbir ses çıkmadı üstelik bu gençleri almak üzere Ankara'ya gelen Azeri heyeti Demirel'le de görüşmüş.

Hükümetin Türki Cumhuriyetlerle ilişkisi, yalnızca kendi inisiyatifiyle oluşturulan bir politikaya dayanmıyor. Amerika, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla ortaya çıkan Cumhuriyetlerin eskiye dönüşünü önlemek istemektedir. Bunun için Türkiye'ye de Türki Cumhuriyetleri kontrol görevi vermiştir. Doğrusu bu konuda hükümet kendine düşeni yerine getirmekten geri kalmıyor. Bir defasında Demirel Türki Cumhuriyetlere gidişinde, oradaki Türk milliyeçilerini elde etmek için, yanında Türkeşi de götürmüştü.

Geçen Newroz'da resmen başbakanın himayesinde, Türkeş tarafından Antalya'da Türki Cumhuriyetlerin de katıldığı, bir Türklük kurultayı düzenlendi. Bu kurultaya Özal, Demirel, İnönü ve bazı bakanlar da katıldılar. Demirel Newroz kutlamalarında halka, tahriklere kapılmamalarını önerirken, Newroz'un Türklerin Ergenekon'dan çıkış günü olduğu, bu nedenle Türk bayramı sayıldığı ilan edildi. Tam Kürtlerin Newroz'u kutladığı sırada bu ırkçı yaklaşım başlı başına bir tahrikti. Diğer yandan, ticaret, din ve ırk açısından bütünleşme isteğiyle kâr peşindeki sermaye çevreleri, islamcılar ve turancılar devletin politikasına uygun olarak, Türki Cumhuriyetlere leş kargası gibi üşüştüler.

Dünya Türklerini birleştirme hayali içindeki Türkeş, şimdi Azerbaycan'a 10 bin silahlı genç göndermekten sözediyor. Ne güzel ki Türkeş'in bu sayıda akılsız silahlı genci yoktur ve Elçibey'in karşısında yalancı duruma düşmekten kurtulamamıştır. Diyelim ki bir sosyalist parti 10 bin değil 10 silahlı militanı olduğunu söyleseydi Hükümet, savcı, yine böyle suskun mu kalacaktı.

Dış politikada Demirel'i, İnönü'sü, Türkeş'i ve Erbakanıyla yine tehlikeli bir macera içindeyiz. Tam bu noktada diyoruz ki vatana ihanet suçları yeniden tanımlanıp açıklığa kavuşturulmalıdır. ■

ÜSTÜN BEYAZ AVRUPALI HOMO-SİMSARUS VE BOSNA*

Günümüzde sosyalistler felsefeleri, yaşam tarzları, karşı çıkış ve onaylamalarıyla yeni sorunlar, yeni talepler ve yeni rakiplerle karşı karşıyadırlar.

Bundan böyle sosyalist mücadele sadece kendi ülkemizde, diğer "sosyalist" ülkelerde ve sosyalist hareketler içinde olup bitenler ölçeğinde değil, kapitalist veya sosyalist olmayan ülkelerde de kendi doğrularını destekleme veya direnme teorilerini ve felsefelerini oluşturmak zorundadırlar.

Çünkü, artık kapitalizmin hiçbir boşluğu, hiçbir şekilde boş bırakmayacağı hem ülkemizde, hen de dünya ölçeğinde görülmüştür. Bunu yaparken, din, mezhep, ırk ve farklı kültürel ögeleri kullanmaktan çekinmemektedir...

Unutmayalım; Sovyetler Birliğinin çöküşüyle dünyada başlayan değişiklikler, ortada, kendini hiçbir yerde hissetmeyen son derece önemli bir kesimin varlığını ortaya çıkarmıştır...

Sovyetler Birliği'nin çözülmesiyle birlikte dünya yeni bir şekillenişin girdabına girdi. Bu çözülüş gerek Sovyet İmparatorluğunda, gerekse Sovyet referanslı/kutuplu ülkelerde milliyet sorununu da en keskin haliyle gündeme getirdi. Kimi yerlerde bu sorunlar daha yumuşak bir geçiş eğilimli göstermesine karşın Avrupa'nın göbeğindeki Yugoslavya'da en kanlı ve en acımasız biçimde belirdi.

Yugoslavya'daki dağılmanın ardından özellikle fanatik Sırp milliyetçiliğinin kendini aslanpayını almada en asli unsur sayarak tüm bölge haritasını kendi lehine değiştirme çabaları, Avrupa'nın göbeğinde hiç beklenmedik kanlı bir hesaplaşmayı gündeme getirdi.

"Uygarlığın" göbeğindeki bu kanlı savaş, kendini "Yeni Dünya Düzeni'nin asli unsurları ve uygulayıcıları sayan BM, AGİK, AT, gibi uluslararası kuruluşların da uygulama ve tavırlarındaki tek taraflı çıkara dayalı çok standartlılığı hakkında oldukça fikir verici bir olaylar dizisi oldu.

5 Nisan 1993'te Bosna-Hersek'in başkenti Saraybosna, Sırplar tarafından kuşatılışının 1. yılını doldurdu. Oysa Bosna-Hersek 6 Nisan 1992'de AT tarafından tanınmış, 22 Mayıs 1992'de de BM'ye üye olarak alınmıştı.

30 Nisan 1992'de BM Güvenlik Konseyi tarafından Sırbistan ve Karadağ'a karşı alınan ambargo kararı ve daha sonra gönderilen "Barış Gücü" askerlerine rağmen Sırp vahşeti bir türlü önlenemedi.

26-27 Ağustos 1992'de Londra'da toplanan Yugoslavya Konferansında, Sırbistanı suçlu kabul eden bir karar çıkarılmasına rağmen 8 Ocak 1993'te Bosna-Hersek Başbakan Yardımcısı Hakkı Turaylic'in hem de BM aracı içinde Sırp milisler tarafından öldürülmesine engel olmayan BM'nin hem tarafsızlığı hen de uluslararası sorunları nasıl çözeceği hakkında kuşku uyandırmaktadır.

Şubat 1993'te ABD'nin devreye girmesi de Avrupa'nın fanatik Sırp milliyetçiliğine umarsız bakmasını engelleyemedi.

Bosnalı Sırpların Lideri Radovan Karadziç'in ısrarla kendi yollarına devam edeceklerini tekrarlamasının hiç bir uluslararası kuruluşu ve Avrupa'yı etkilememesi, Sırpların ileride alınacak yeni kararlara karşı da umursamaz davranışlarına yeşil ışık yakmaktadır.

Sunulan tüm barış planlarının Sırplar tarafından reddedilmesine ve her yeni sunulan barış planında Sırpları ikna için, Sırpların lehine yeni bir ifade konmasına rağmen, ABD Dışişleri Bakanı Warren Christopher'in üzüntülerini belirtip barış planında yeni bir değişiklik yaparak Sırpları ikna için çaba harcanması gerektiğini ifade etmesi; açık ki Avrupanın göbeğindeki bu savaşta Boşnakları biraz daha etnik temizliğe tabii tutmakla eş anlamlıdır. Kaldı ki, 6 Nisan 1993'te Bosnalı Sırpların lideri Radovan Karadziç "etnik temizliği" kınadıklarını bildiren bir açıklama yapma zorunda kalmasına karşın bile Avrupa'nın duyarsızlığı/çok standartlılığı kabul edilebilir boyutları çoktan aşmıştır.

Bir taraftan ABD'nin devreye girmesiyle birlikte değişir gibi olan havanın bazı farklı sorunları da gündeme getirdiği bir gerçektir. Başkan Clinton'un kendisine ve kongre'ye bilgi vermesi için Bosna'ya gönderdiği bir uzmanlar heyetinin "Sırplara karşı mutlaka bir askeri harekat yapılması gerektiği ve ambargo'nun Sırpları durdurmaya yetmeyeceği"ni belirten raporunun bazı ABD'li yetkili çevrelerce kongre'de tartışılmaması için gizlenmeye çalışılması olayın boyutları ve bundan ne tür çıkarlar umulduğu konusunda çok önemli kuşkular uyandırmaktadır.

Bosna-Hersek'te Sırp-Hırvat vahşetinin diğer bir boyutu da Rusya Federasyonunun takındığı tavırdır. Etnik-temizlik boyutundaki bu vahşete karşın Boris Yeltsin'in Kızıl Ordu'nun da fanatik Sırp milisleriyle birlikte etnik temizliğe girdiği söylentileri karşısında son derece duyarsız bir tavır takındığı gözlenmekte. Ayrıca bir takım iç sorunlarını bahane ederek Sırplara karşı uygulanacak yaptırımların sıkılaştırılması ile ilgili karar taslaklarının BM Güvenlik Konseyince görüşülmesini erteleme istekleri gözden kaçmayacak boyutlara ulaşmıştır. Kaldı ki, gelişmiş silahlarla donatılmış Sırp ve Rus askerlerine karşı savunma hakkını dahi yeterince kullanamayan Bosna Hersek'e karşı silah ambargosunun kaldırılmaması konusunda, bir hayli diretici ve kararlı davranmaktadır.

Ayrıca, Nato'nun başta pek istekli olmasa da Türk Dışişlerinin bir yıla yakın bir yoğun çalışma ve diretmeleri kaşısında F-16'lardan oluşan bir uçak filosunun Bosna-Hersek hava sahasını koruma operasyonu için Ankara'dan yardım talep etmesi, Atina ve Sofya'yı harekete geçirdi. Demokrasi konusunda Avrupa'nın yergöstericisi/referansı olduğunu ifade eden Yunanistan ve totaliter bir rejimden resmi olarak kurtulup, fiili olarak yeni yeni kurtulmaya çalışan Bulgaristan'ın bu operasyon için hava sahasını kullandırmaması bir anlamda kendileri açısından haklı nedenlere dayandırılabilinir. Ancak, olayın diğer bir boyutu da milliyetçi-muhafazakar Sırp birliklerinin 1 yıldır direnen Srebreniska'ya girmelerinin Atina ve Sofya'yı hiç bir açıklama yapmayacak derecede etkilememesi.

Ne yazık ki, BM'in hala uzun süredir Sırp ve bazen de Hırvatların giriştiği etnik temizlik karşısında yaşam savaşı veren Bosna-Hersek için "Sırpların saldırıları sürerse daha sert kararlar çıkarılacağı uyarısında bulunmak" gibi talihsiz bir açıklamada bulunması, vahşete ne denli hoşgörüyle yaklaşma tavrıyla beliren duyarsız çok standartçılığını bir kez daha göstermekten başka bir şeye yaramamıştır. Irak için gösteridiği kararlılığın Bosna-Hersek için göstermemesi veya gösterememesi, sadece bölgesel coğrafi yapıdan değil, niyet unsurundan da kaynaklandığı artık çok açıktır. Bu da doğaldır ki bize ilerisi için bazı önemli ipuçları vermektedir.

Yine hayret verici bir uygulamadır ki Sırp saldırıları ağır silahlar, helikopterler ile sürerken, BM Koruma Gücü "UNPROFOR" un yetkisini de aşarak aynı zamanda Sırpların isteği olan müslüman Boşnakların silahlarının ellerinden alınması "görevlerini yerine getirirken" barışı korumada neyi kıstas alacaklarının açık bir belirtisidir. Tek taraflı silah sızlandırmak!..

Konuyu daha bir açmak gerekiyor; hiç bir gerçek, insana/insanlığa karşı işlenen suçun nedeni olamaz.

Sağlıklı bir tahlile ulaşabilmek için, günün gerçeklerini hiç bir zaman gözardı etmeden, nedenleri geçmişten gelen çıkarsamalar ve geleceğe dönük hedeflerden yola çıkmak gerekiyor. Ancak o zaman ortaya çıkan bir gerçeğe anlam verebiliriz. Aksi taktirde ya anlaşılmazlıklar girdabından çaresizce çırpınırız, ya da tesadüflere bel bağlarız. Nedenleri-günün gerçeklerinin-amaç ve hedefleri doğru tespit ederek, kullanılan araçları da kolayca görebilme olanağına kavuşuruz.

Müslümanların % 44, Sırpların %32, Hırvatların %18 ve geriye kalanın farklı etnik gruplardan oluştuğu Avrupa'nın göbeğindeki bu savaş ve vahşet alanında, çatışmaların esası Sırp-Hırvat milliyetçiliğine dayanmaktadır. Sırp ve Hırvat milliyetçilerinin, bölgesel konularını müslüman Boşnakları (aynı zamanda kendi demokrasi yanlılarını da) dışlayarak kendi aralarında müzakere etmeleri atılan savaş tohumlarının ilk filizlerini oluşturmuştur. Her ulusun milliyetçiliğinde olduğu gibi burada da nihai olarak tercih edilen yol "etnik arındırma" yolu olmuştur. Irka dayalı her milliyetçiliğin ilk akla gelen veya nihai yolu budur. Çünkü ırkçıların kapasiteleri yönünden en uygun olanıdır etnik temizlik. Tabii ki bunun arkasından fetih politikası gelecektir. Yani kendi ırkının bulunduğu veya bulunduğunu varsaydığı her toprak parçasını kendi egemenliğine katma politikası en geçer yoldur.

Sırpların Bosna-Hersek'te yaptığı da budur. Sırplar, sözde dağınık olan kendilerinin varsaydığı toprak parçalarının bölünmeksizin birbirine bağlanmasını gerektiren bir stratejiyi esas alarak harekete geçtiler. Amaç; Büyük Sırbistan'ı tekrar yaratmak.

Sırpları harekete geçiren nedenlerden biri de geçmişten gelen bir düşmanlığa dayanmakta. Olay (Avrupa duyarsızlığı esas alma politikası parelelinde) geçmişten gelen düşmanlık daha çok yıllarca Sırpları egemenliği altında tutan, yani bir anlamda Büyük Sırp imparatorluğunu yıkan Osmanlı İmp.'nun "kalıntı"larına yöneliktir. Bu nedenle de Bosnalı müslümanları Osmanlı İmp. geçmişten gelme bir uzantısı olarak görmesi, Sırplara Avrupa'nın göbeğinde İslam motifli bir devletin veya islam motifli bir toplumun oluşmasına engel olma/tahammül edememe görevini yükledi.

II. Dünya Savaşı sırasında Sırpların Nazilere karşı en sert ve en amansız direnişlerine karşın, bir kaç büyük Boşnak ailesinin Nazilerle işbirliği yapması Sırplarca affedilemez bir ihanet belgesi sayıldı.

Ancak esasen garip sayılması gereken de Sırpların bu tür nedenler ve tepkisel tavırlarla yola çıkarken kendilerinin de Ortaçağın Osmanlı İmp. ve II. Dünya Savaşının Almanyası durumuna düştüklerini görmek istememeleri. Daha da önemlisi Avrupa'nın böylesi tarihsel bir geçmişten bu güne uzanırken, tek taraflı katliam bayutuna ulaşan bu olaya bakış tarzındaki çelişkidir.

SOSYALİSTLERE DÜŞEN

Tüm bu olagelenler ışığında bakarsak, çağımızda sosyalizmin hiç de haketmediği bir prestij kaybına rağmen, değişen dünya çehresi parelelinde yeni talepler oluşturma ve yeni rakiplerine karşı rüştünü ispat etme gerekliliği daha bir anlam kazanmaktadır.

Yıllardır, sosyalistler hernedense dış Türkler veya etnik kökenimizin yakın olduğu kesimler hakkında onların diğerleri gibi birileri olduğunu unutarak, İslamcı veya Ülkücü kesimle aynı paralele düşmek korkusuyla, düşüncelerini net olarak belirtmekten veya onların da haklı olabileceklerini düşünmekten çekinmişlerdir.

Özellikle, eski Sovyetler Birliği içinde bulunan Türk kökenli cumhuriyetler'in kıpırdanmalarına ya "Faşist hereketler" ya da "Anti-sosyalist" karakterlidir diye tavır koymaktan çekinilmiş, gözardı edilmiştir. Türk-İslam sentezi veya salt Türkçülüğü savunan kesimle aynı paralele düşmenin korkusuyla, bu konulara duyarsız kalınmış ve bu nedenle doğru dürüst bir politika oluşturulmamıştır. Bu politikanın sol içinde oluşturulmaması ise

Devamı 3. Sayfada

Sahibi: Sosyalist Devrim Partisi Adına Genel Başkan Cenan Bıçakçı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: İsmail H. İlhan
Dizgi: Değişim Ajans Matbaacılık Tel: 431 07 86 Fax: 433 71 42
Yönetim Adresi: G.M.K. Bulvarı No: 20/5 Kızılay/ANKARA
Tel: 230 83 03 Fax: 230 83 57

ABONE KOŞULLARI
Yıllık: 72.000 TL.
Altı Aylık: 36.000TL.
Üç Aylık: 18.000 TL.
Abone Bedelleri:
120 677-Ankara No'lu Posta Çeki

DÜZELTME

1. sayımızdaki "Kürtlerin temsilciliğinde karar kimin" yazısında, 6. paragraftaki 3. cümle" Bildiğimiz tek şey Talabani'nin Cumhurbaşkanıyla ...." 8. paragrafındaki 4. cümle "Amerika ve İngiltere'nin Talabani'yi davet etmesinin..............." olacakken yanlış dizilmiştir özür dileriz.

KAPKAÇ DÜZENİ EKONOMİSİ

Ülkemizin ekonomisini uluslararası tekelci sermaye sömürmektedir. Sömürücü emperyalist ülkeler bize, kendi ekonomilerini ayakta tutmak için yardımcı olma görevini dayatmaktadırlar. Yani biz, kendi ekonomimizi kendi isteğimizle yönlendiremeyiz. Çünkü bizi yıllardır yönetenler ekonomimizi bu emperyalist ükelerin ekonomisinin kumandasına bağlamışlar. Sermaye sahipleri ülkemizin halkını da tüm zenginliklerini de yabancılarla ortaklaşa sömürüyorlar. Dışa bağımlı her geri bırakılmış ülkenin başına gelen budur. Sömürücü büyük ülkeler, geri bırakılımış ülkelerle bu alışverişi daha rahat yapsınlar diye devleti aradan çıkarıp özel sektörcülüğü geliştirmek isterler.

Özel sektör, ülkenin uzun vadedeki yararlarını düşünmez. Olsa olsa kendisinden sonra gelecek aile fertlerinin ekonomik durumunu dengeleyecek kadar uzun vadeli bakar.

Özel sektör, kârının çok olduğu yere koşar. Örneğin hammaddesi ve her türlü malzemesi yerli olan bir malın Türkiye'de yapılması mümkün olsa bile, ne kazanacağını hesap eder, eğer daha fazla kazanacaksa dışarıdan ithal etme yolunu seçer. Ne ülke sanayisinin gelişmesini ne de fabrika açıp işsizlere iş sağlamayı. Fabrika açıp işçi çalıştıranlar bilin ki o işi ithalattan daha kârlı gördüklerinden yapmaktadırlar. Bir çoğu da yaptıkları imalatın parçalarının ya bütününü veya bir bölümünü ithal edip ayrıca para kazanıyorlar. Bazıları ise, kendi üretimleri dışında karlı buldukları malların ithalatçılığını yapıyorlar.

Özel sektör, toprakla geçimini sağlayan köylünün durumunu umursamadan muz, karpuz gibi daha şeyleri gözünü kırpmadan ithal eder. Fiyat düşürür sonra da köylüden ürettiğini düşük fiyatla alıp pahalıya satar. İşe yaramaz çocuk oyuncaklarını, halkın ancak binde birinin kullanacağı çok pahalı süs eşyalarını, makyaj malzemelerini daha birçok şeyi dışardan getirip satar. Özel sektör için ne yapsa serbesttir. Vitrinlere bakın dövizimizin nasıl çarçur edildiğini kolayca görebilirsiniz. Bir de vitrinlerde görünmeyenler var. Özel sektör, neyi getirirse ülke ekonomisinin ve ülke halkının yararına olur. Getirdiği şeyler Türkiye'de yapılıyor mu, yapılabilir mi düşünmez.

Özel sektör banka açar, halkın parasını üçe alır-beşe satar. Sigortacılık yapar halkın ve devletin malını sigortalar. Örnekler çok fazla, burada bırakalım. Yani sanayinin gelişmesi, ekonominin büyümesi, dış ticaretin açık vermesi, gelirin eşit bölüşülmesi gibi şeyler özel sektörün umurunda değil.

Açıktır ki özel sektörcülükle kalkınılamaz, sömürüye son verilemez. Öyleyse devletçilik mi?

Hayır. Bir zamanlar Türkiye'de ve Sovyetler Birliği'nde uygulanan devletçilik gibi değil. Bu bir kamusal ekonomi uygulaması olacaktır. İlk şart emekçilerin iktidar olmalarıdır. Devleti emekçiler yönetecekler. En küçük yerleşim birimlerinden başlayarak planı onlar yapacaklar, onlar uygulayacaklar, gerekirse onlar değiştirecektir. İşyerlerinin yönetimini emeçiler yapacak. Ulusal gelir onlar tarafından bölüştürülecek, emeği esas alarak ücretleri onlar saptayacaklar. Sömürüye son vermenin başkaca yolu yoktur.■

Sosyalizm İnsan İçindir, İnsan Sosyalizm için değil

İnsanlar belirli bir toplum içinde dünyaya geliyorlar. Geçmiş kuşakların biriktirmiş olduğu maddi manevi hazinelerin mirasçısı oluyorlar. Bilimi, kültürü, teknolojisi ile belirli bir düzeye ulaşmış bir toplum içinde buluyorlar kendilerini. İnsanlar... bilgileri ve becerileriyle, düşün ve inançlarıyla, davranışlarıyla, toplumun yoğurup biçimlendirdiği varlıklar haline geliyorlar. Ama gene de özellikler gösteren kişiliklerini koruyorlar. Bundan dolayı sosyalizm bilimi, ne toplumu yok sayarak kişiyi idealleştirmiştir, ne de toplumu idealleştirerek kişiyi topluma indirgemiştir. Toplumla kişi diyalektik bir ilişki içindedir. Sosyalizme, sosyalist toplumun kişi-toplum ilişkilerine, bu açıdan bakmak gerekir. Sosyalizmin tepeden inmeci, ceberrut bir rejim olması düşünülemez. Sosyalizmin insana bir araç gözüyle bakması düşünülemez. *İnsanlar sosyalizm için değil, sosyalizm insanlar içindir.* Ne ki sömürüden, baskıdan, yabancılaşmalardan kurtulmaları, insanlıklarına kavuşmaları ancak sosyalizmle olanaklı olduğundan, bu gerçeği bilinçle kavradıkları ve sosyalizmi bir an önce kurmak için, bilerek, isteyerek fedekârlıklara katlandıkları ölçüde, *insanlar da sosyalizm içindir...* Stalinizm, önce bundan dolayı sosyalist hareket içinde gelişmiş bir habis ur, bir kanserdir. Kişilerin devredilmez, zaman aşımına uğramaz temel hak ve özgürlükleri, sosyalist ilişkilerin kaynağı ve sosyalizmin güvencesidir. Sosyalizm de, kişilerin hak ve özgürlüklerinin güvencesi ve kaynağıdır. Sosyalizmle demokrasi, diyalektik bir bütün oluşturur. Demokrasisiz bir sosyalizm düşünülemez, sosyalizmsiz bir demokrasi de demokrasi değildir.■

1979 SDP TÜZÜĞÜNDEN

ÜSTÜN BEYAZ AVRUPALI HOMO-SİMSARUS VE BOSNA*

Baştarafı 2. Sayfada

görünürde Türk sağına prim vermiş, olaya daha yakın kılmıştır.

Kendine "Demokrat" veya "Sosyal Demokrat" diyen diğer bir kesimin ise Avrupa uluslarını "Batı Medeniyeti" diye bütüncül bir tavır içinde algılamaları, olayları tam ve anlamlı-nedensel ilişkiler içinde kavramalarına engel olmuştur. Bu nedenle de zaman zaman karşılarına çıkan bazı somut olgular karşısında, Avrupa'nın tek taraflı çıkara dayalı çok standartlılığını Bosna-Hersek olayında tanığı olunduğu gibi "İslamı Avrupa'nın göbeğinden kovma" anlayışının ne derece çağdaş bir yaklaşım olduğu hakkında soru işaretleri uyanmış, şaşkına dönmüşlerdir.

Avrupa uygarlığı veya Batı medeniyeti yeniden yerli yerine oturtulmak zorundadır.

Bosna Hersek'in BM ve AGİK üyeliğine rağmen "batılılığı" hak kazanmasında engel olan, "Batı Medeniyetin'e" bütüncül bir tavır içinde nasıl çağdaş denilecektir?

Resmi olarak açıklamaktan çekinilen ancak fiili politikası fenatik Sırp milliyetçiliğine tavır koymama biçiminde beliren Avrupa/ Batı uygarlığının yeniden gözden geçirilmesi, anlamlandırılması açısından gerekir hale gelmiştir.

Gerek Sırplar ve Hırvatlar, gerekse diğer Avrupalı uluslar farklı kültürel geleneklerin, zenginliklerin, dini inançların, ırkların birarada yaşaması esasında, çoğulcu, demokratik bir toplumu hep beraber oluşturma fırsatını ve yazık ki tarih önünde telafisi mümkün olmayacak bir biçimde heba etmiştir. Avrupa burada ne yazık ki bu kez de en tutucu tavrını ortaya koymakta bir zarar görmeyeceği yanılgısına düşmüştür. Böylece Avrupa uluslarının çoğu Sırpların referans devleti haline gelmiştir.

ÜLKÜCÜ İSLAMCI KESİMİN'İN CİDDİYETİ VE SOSYALİSTLER

Unutulmaması gereken bir inancın, bir felsefenin bir siyasetin kendini ortaya koyma biçimi, en somut biçimde Türkçü-İslamcı kesimde kendini gösteriyor.

Daha düne kadar "zaten Türklüğü ve müslümanlığı şüphe götürür, gavur kırması" denilen Boşnaklar diğer Türk ve müslüman kökenliler, birden her nedense "öz kardeşlerimiz" olup çıktılar. Hiçbir özeleştiri ve yeni bir muhasebe yapmadan böylesi bir geçişte samimiyet ve tutarlılık aramak şüphesiz ki akılcı bir yaklaşım olmayacaktır. Bu tür yakınlaşmaların esasen insani değerler bazında anlamlandırılmamış dönüşümlerinin doğru sonuca ulaşması mümkün olmamaktadır.

Tabii ki sosyalistlerin bakışları hiç bir zaman Türk-İslam sentezcileri ve İslamcıların olaya bakışlarıyla ne hedef olarak, ne anlam olarak, ne de kullanılan araçlar olarak benzer olmaması doğaldır.

Sosyalist felsefe her zaman yaşama saygı ahlakının uygarlığının özü olduğunun bilincindedir. O nedenledir ki, olaylara salt din, dil, ırk, mezhep, kültür farklılığını gözardı etmeden, ancak onların bir sömürü veya üstünlük/ egemenlik, buyurganlık aracı olarak kullanmadan, eşitlik içinde birarada yaşamasını esas alır. Bu belirleme hiç kimsenin dininin, ırkının, kültürünün reddi anlamında değildir. Bilakis bunların varlığının sürdürülmesinin ancak birbirlerinin üzerinde hegemonya kurmaması zorunluluğu ile gerçekleşebileceğini bilir. Diğer bir deyişle; haçlılığın karşısında hilalcilik olamaz. Aynı zamanda hilalciliğin karşısında haçlılığın da aynı anlama geldiğini bilir. Bunun pratikte de teoride de hiç bir yararı olmadığı gibi geri kazanması zor kayıplarla sonuçlandığının görüldüğü çoktan anlaşılmıştır.

Görülen odur ki, kapitalizm sahte de olsa "Sosyalizmin" dünya çapında çözülmesiyle kendi kalıplarını zorlar hale gelmiştir. Bu zorlama esnasında kalıplar çatlarken, kapitalizmin yüzünün şu veya bu biçimde özellikle de siyasi ve politik alanda cilaları iyice dökülmeye başlamıştır. Kendini üstün insan,üstün devlet gibi görme anlayışı, kapitalist dünyayı insandışılığa itmeye başlamıştır.

Kapitalizmin ve dünyanın ulaştığı bu dönemde sosyalistlerin direnca, moralize olmaya, insandışılığa karşı insan varlığını ve insani değerleri daha çok sahiplenerek savunmanın ayrı bir anlamı olacaktır.

Bu tarihsel görevi gerek kapasite gerekse deneyim olarak sosyalistlerden başka da bir kesim yüklenecek gözükmemektedir. Tabi insanca yaşama açlığı çeken sayısız insanların varlığını bilerek ■

*Neden bu başlığı seçtim; Avrupa esasen kendi dışındakı herkese/her ülkeye "zenciler" gözüyle bakmıştır.

"US" eki (Latincede) sözde bilimsellik veriyor. Homo-Simsarus, simsarlığı bilimselmiş gibi empoze etmeye çalışan insan!.. kısacası; kendilerinden başkalarına aldırış etmeyen simsar Avrupa'lı...

TOPLARI, TÜFEKLERİ, TANKLARI DEĞİL EN BÜYÜK SİLAHLARI YALANDIR

Baştarafı 1. Sayfada

yalist Devrim Partisi tabii zenginlere dayanmayacak. Onu, öz sahibi olan emekçiler ayakta tutacaklar. Türkiye'de emekçiler bu gün, çalışmayan aile fertleri dışındc, aşağı yukarı 20 milyon insan, çoğu da sermaye partilerinden kendilerine hiçbir hayır gelmediğini ve de gelmeyeceğini bilecek durumda, yüzde biri değil, her ikiyüz emekçiden şimdilik sadece bir tanesi, kurtuluşun ancak kendi iktidarıyla mümkün olabileceğini kavrasın, partisini zengin partileriyle yarış edebilir duruma getirmeye yeter.

Hesap çok açık. 20 milyonun 200 de biri yüzbin emekçidir. Her biri kendi partisi için aylık 50 bin lira verse, her ay 5 milyar lira eder. Bunun üstüne katacakları enerji ve yaratma gücü ise, parayla ölçülemez değerdedir.

Diğer bir konu da, parası olmayanların milletvekili seçilemiyeceğidir. Sermaye partileri için bu doğru. Çünkü bu partiler aday adaylarından şaşırtıcı miktarlarda paralar alıyorlar. Adaylar, önseçimi kazanıp listeye girsin diye delegeleri satın almak için rüşvetler veriyor büyük paralar harcıyorlar. SDP'de işçi ve emekçilerden ödeme gücü üstünde para almak yok. SDP tüzüğünde delege sistemi de yok önseçimde bütün parti üyeleri oy kullanırlar. Seçim giderleri ise, parti bütçesinden, her aday için eşit biçimde harcanır.

Uzatmayalım. **Emekçiler devleti idare edemez, diyen sermaye çevreleri de sözde sosyalistler de, bizi, kendimize güvenmekten uzak tutarak kullanmak isteyenlerdir.**

BİZ ÇOĞUZ ONLAR AZ.
GÜCÜMÜZÜ BİLELİM.
BİRLEŞELİM.
BİRLEŞMEK, BÖYLE YAŞAMAKTAN ÇOK DAHA KOLAY.■

ONLAR KOLTUKLARINDA
İŞÇİLER YİNE YÜRÜDÜLER

Bilindiği gibi, Kağıthane Belediyesince işten çıkarılan 341 işçinin 120 si bu durumu protesto için İstanbul' dan Ankara'ya yürüdüler.

21 gün süren yürüyüşten sonra Ankara'ya varan işçiler, birçok demokratik kuruluş ve bazı sosyalist partiler çok sayıda işçi, emekçi ve öğrenci tarafından başkent girişinde karşılandılar.

Karşılayıcılar arasında bulunan Sosyalist Devrim Partisi üyeleri, o sırada kimi olaylara tanık oldular.

İşçilere, bu durumunuzu biraz sonra meclise gidip kürsüden dile getireceğim diyen bir SHP li milletvekiline bir işçi, "Seçimlerden önce demokrasi, şeffaflık dediniz şu durumumuza bakın etrafımız polislerle çevrili bizi karşılamaya gelenlerin önüne barikat kurmuşlar bize gelmelerini engelliyorlar." diye cevap verdi.

Diğer bir işçi "Adil Düzen diyenler bizi daha çok adil olmayan düzen içinde yaşatıyorlar. Bu barikatı mutlaka aşacağız. Yolumuzdan dönmeyeceğiz bunu kürsüden böyle söyleyin" diye ekledi.

SDP'li bir üyenin sorusu üzerine işçilerden biri olayı şöyle özetledi.

"Önce 6 işçiyi işten çıkardılar işçiler açlık grevine başlayınca tekrar aldılar ama birkaç ay sonra 341 kişi işçi fazlası olduğu gerekçesiyle işten çıkarıldı.

Bizim yaptığımız işi taşerona verdiler. Taşeron dışardan 120 işçi aldı ve bunları sigortasız çalıştırdı. Bunlardan 80 işçi sendikaya girince onları da işten çıkardı. Yerlerine Romen işçileri aldı. Biz durumu Belediye Başkanına bildirip yeniden işe alınmamızı istedik. Kabul etmedi. "İşçilerle hiç ilgisi olmayan Refah Partilileri üzerimize saldırttılar"

Aslında çalışma hayatımızda bu olaylarla yeni karşılaşmıyoruz. 1970'li yıllardan bu yana yoğunlaşan sendikasızlaştırma sonucu bugün sendikalı işçi sayısı 1.5 milyon dolayına indirilmiştir. 1990-1992 yıllarında tam 275.000 işçi işten çıkarılmış. İşten atılma düşük ücretle işçi çalıştırma, taşeronluk sistemi gibi şeyler hiç yabancımız değil. Ama Romen işçileri için müslüman işçilerle çatışmaya giren Refah Partili militan tipine şimdiye kadar hiç raslamamıştık.

6-7 milyon işsizin bulunduğu ülkemizde özel ve resmi işverenlerin kullandıkları tehdit araçları, işçinin özgüvenini yıpratmayı ve onu hakları için başkaldırır durumdan uzaklaştırmayı amaçlamaktadır. İşten çıkarılan 341 Kağıthane Belediye işçisinden yürüyüşe sadece 120 işçinin katılmış olmasını bununla ilişkili görmek sanırız ki yanlış değildir.

Dara düşen işçiler düzen partilerinden birşeyler beklemek yerine sendikalarını ele almakla işe başlamalıdırlar.

İşçiler, kendi sendikalarında söz ve karar sahibi olabilmenin yollarını aramalıdırlar. Sendikada katı merkezci yönetime karşı çıkılmalı ve örgüt içi demokrasi yerleştirilmelidir.

Kongreler en geniş taban katılımıyla yapılmalıdır. Sendikacılık meslek olmaktan çıkarılmalı bürokrat yöneticilerden kurtulmalıdır. İşçiler toplu sözleşmelerde son sözü söyleyecek duruma gelmelidir.

Daha yapılacak bir çok şey var ama öncelikle bunlar ele alınmalıdır.

Kuşkusuz bunlar mücadeleyle elde edilir.

İşçiler şimdilik bu hedefleri önüne almalı ve bunlara varmak için kendi aralarında iş yeri konseyleri oluşturmalıdırlar. Sendikaya bağlı her işyerinde oluşturulacak bu konseyler, birbirleriyle kuracakları ilişkilerle mücadele yöntemleri saptayıp hedefe adam, adım vürümelidirler.

İşçiler kendi sendikalarını kendileri yönetir duruma gelmedikçe ne sendikasızlaştırma operasyonlarına karşı ne de işverenin haksızlıklarına karşı asla başarılı olamayacaklardır.

1.5 milyona kadar düşürülen sendikalı işçi sayısını daha yukarılara çıkarmanın bugünki tek yolu budur.■

SOSYALİST DEVRİM PARTİSİ GAZİANTEP, İSTANBUL VE ANKARA İL MERKEZLERİ KURULDU

GAZİANTEP İL MERKEZİ:

Atatürk Bulvarı Tuffen Hamamı Sk. No. 14/1

Tel: 324013

Zeki KESKİN	İl Başkanı
Muzaffer ŞAHİN	İl Sekreteri
Hamdi DOĞAN	İl Saymanı
Süleyman CEYDELİLER	İl Yönetim Kurulu Üyesi
Duran DOĞAN	" " " "
Hasan EYLEN	" " " "
Mustafa DOĞAN	" " " "

İSTANBUL İL MERKEZİ:

Billurcu Sk. No.4 Kat: 3/4 Taksim

Tel: 251 17 39 - 251 17 82

Uğur CANKOÇAK	İl Başkanı
Fikret KOÇYİĞİT	İl Sekreteri
Erol ÇELEN	İl Saymanı
Samet DAĞHAN	il Yönetim Kurulu Üyesi
Yaşar AVCI	" " " "
Hüseyin İMİK	" " " "
Ender YİĞİTEL	" " " "

ANKARA İL MERKEZİ:

Gazi Mustafa Kemal Bulvarı No.20/5 Kızılay

Tel: 230 83 03

Oğuz Yusufağaoğlu	İl Başkanı
Sevim ULUSOY	İl Sekreteri
Yusuf Ertan İSTEKLİ	İl Saymanı
Hüseyin KOCA	il Yönetim Kurulu Üyesi
Abbas UĞURLU	" " " "
Ahmet TÜFEKÇİ	" " " "
İsmet ÖZDEMİR	" " " "

GREV HAKLARINI DAHA DA KISITLIYORLAR

1963 yılında kısıtlı biçimde yasallaştırılan sendika kurma ve grev hakları, 12 Eylülde daha da gerilere çekildi.

Koalisyonun her iki kanadı da, birçok demokratik haklarla birlikte sendika ve grev özgürlüklerini genişleteceklerini, hatta tüm çalışanlara yaygınlaştıracaklarını vaadetmişlerdi. SHP bu vaadlerin baş şampiyonuydu. Bir de Moğultay, üst perdeden birkaç laf edince, çalışanların umudu iyice arttı.

İktidara geleli 1.5 yılı buldu. Çalışma hayatıyla ilgili övündükleri tek şey İLO sözleşmeleri. Bu sözleşmeleri işçiye yarar sağlasın diye kabul ettitkleri sanılmasın. Kuşkusuz işçilere yarar sağlamayacak değil. Ama asıl amaç Türkiye'yi İLO'nun kara listesinden çıkarmaktı. Çünkü Türkiye kara listede durdukça uluslararası ilişkilerde bir çok zorluklarla karşılaşılıyordu.

Değiştireceklerini söyledikleri bugünki yasa, bir çok işkolunda grev yapmayı yasaklamıştır. Bakanlar kurulu bunun üstüne bir de, grev ertelemiş.Başbakanlık Basımevindeki grev ertelemesi ilk değildir.

194 işçinin sürdürdüğü grevi kırmak için Başbakanlık önce, yasa dışı olduğunu bile bile Resmi Gazeteyi özel bir basımevinde bastırdı. Mahkeme bunun kanunsuz olduğuna karar verdiği için bu kez, Bakanlar Kurulu grevi erteledi.

Çalışma Bakanı Moğultay, ülkede kritik bir dönem yaşandığını ileri sürerek erteleme kararını savunuyor. Resmi gazete basılmasa işler yürür mü diyor.

Hey gidi işçi yanlısı, hukukçu, sosyal demokrat bakan. Hem işiniz aksamayacak, hem de işçi grev yapıp hak alacak öyle mi? Grev, bütün dünyada "işvereni zarara sokmak amacıyla yapılan iş bırakma eylemi" diye tanımlanmıyor mu?

Bu beğenmediğiniz 12 Eylül yasasında bile, resmi gazeteyi başka yerde bastırma hakkınız olmadığı mahkeme kararıyla belgelendi. Yine aynı yasa size, bu grevi erteleme hakkı da vermiyor. Çünkü grevler ancak milli güvenlik ve genel sağlık açısından tehlikeli olduğu durumlarda ertelenebiliyor. Nedir buradaki milli güvenlik veya sağlık tehlikesi. Yoksa Demirel, partinizin çok onurlu desteğiyle Cumhurbaşkanı seçilse de Resmi Gazetede yayımlanamayacağı için seçim işleminin tamamlanmış sayılamıyacağı mı?

En iyisi grev yasası değiştirilirken Başbakanlık Basımevi'ni de grev yasağı içine almaktır. Bir bakarsınız Moğultay yeniden bakan olacağı zaman işçilerin hınzırlığı tutar bir daha grev yapabilirler. Böylece Cumhurbaşkanı Demirel'in onayı Resmi Gazete'de yayınlanamayacağı için Moğultay'ın ikinci bakanlığı gerçekleşemez. O zaman ne olacak bizim milli güvenliğimiz.■

ÇANKAYA'DA HAMAM VAR MI?

Demirel'in Cumhurbaşkanlığa adaylığı söz konusu edildiğinde Erdal İnönü bir ara, "düşüneceğim" demişti.

Nihayet bir politikacı düşünecek diye mi, yoksa İnönü'nün düşünmesini saksağanın konuşması gibi ilginç buldukları için mi nedir, gazeteler "İnönü düşüneceğim dedi" diye büyük başlıklarla yazdılar. Bazı yazarlar da kaleme sarılıp bir fizikçi bilim adamı düşünürse nasıl düşünür gibisinden yazılar döşendiler.

Sonunda düşünüp konuştu: Demirel'i destekliyoruz. Anlaşılması zor bazı şeyler vardır. Mesela "Biz, 16 Türk devleti kurmuş bir milletiz" derler ya, onun gibi. Peki 15'ine ne olmuş da onaltıncısı kurulmuş. Ne olacak batırmışız. Öyleyse övünülecek ne var bunda.

Fıkrayı bilirsiniz. Birkaç arkadaş sigarayı bırakmak zor mu kolay mı diye tartışıyorlarmış. Biri çok kolay ben tam 7 defa bıraktım demiş.

Demirel'de, "Ben altı defa gittim, yedi defa geldim" diye marifetmiş gibi sık sık övünür. Sigarayı bırakan adam birincisinde becerebilseydi 7 defa denemesine gerek kalır mıydı?

Demirel altıncı defa iktidara geldiğinde Erdal İnönü henüz politikaya girmemişti. O sadece yedincisini gördü. Onun için Demirel'in iktidar dönemlerinde neler yaptığını bilmiyor olabilir. Babası da anlatmamıştır. Ama Demirel'in ağır gövdesini partisinin sırtına yüklemeden önce, SHP'ye oy veren orta yaştaki işçi ve emekçilere, memurlara, namuslu aydınlara sorabilirdi. Hatta onların çocuklarından da öğrenebilirdi. Çünkü ana ve babalar, Demirel'in iktidar dönemlerini çocuklarına anlatmadan edemiyorlar.

Demirel her defasında iktidardan yeni kamburlarla ayrıldı. Kilosu hayli artmıştır.

Çankaya'da Türk hamamı var mı bilmiyoruz. Yoksa bile, herhalde fin hamamı ya da sauna vardır. Hamamlar kir ve kilo atmaya iyi gelir. Böylece belki, SHP'nin tarih boyunca sırtında taşıyacağı yük de hafifler.■